

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2013. március 14.(*)

„Héa – 2006/112/EK irányelv – 213., 214. és 273. cikk ? A héaalanyok nyilvántartása – Héa-azonosítószám kiadásának elutasítása, mivel az adóalany nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, m?szaki és pénzügyi eszközökkel – Jogszer?ség – Az adócsalás elleni küzdelem – Az arányosság elve”

A C-527/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Augst?k?s tiesas Sen?ts (Lettország) a Bírósághoz 2011. október 18-án érkezett, 2011. október 12-i határozatával terjesztett el? az el?tte

a **Valsts ie??mumu dienests**

és

az **Ablessio SIA**

közt folyamatban lév? eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Rosas, a második tanács elnökeként eljáró bíró, U. L?hmus (el?adó), A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev és C. G. Fernlund bírák,

f?tanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezet?: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

- a Valsts ie??mumu dienests képviselőjében T. Kravalis, meghatalmazotti min?ségben,
- a lett kormány képviselőjében I. Kalni?š és I. ?esterova, meghatalmazotti min?ségben,
- az észt kormány képviselőjében M. Linntam, meghatalmazotti min?ségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében C. Soulay és E. Kalni?š, meghatalmazotti min?ségben,

tekintettel a f?tanácsnok meghallgatását követ?en hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a f?tanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerr?l szóló,

2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.) 213., 214. és 273. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Valsts ieņēmumu dienests (lett adóhatóság, a továbbiakban: VID) és az Ablessio SIA (a továbbiakban: Ablessio) között az utóbbinak a hozzáadottértékadó (a továbbiakban: héa) alanyainak nyilvántartásába történő felvétele elutasításának tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

A 2006/112 irányelv

3 Az „adóalany” és a „gazdasági tevékenység” fogalmát a 2006/112 irányelv 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen határozza meg:

„»Adóalany« az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

»Gazdasági tevékenység« a termelés, a kereskedelem, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelési ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenértékű tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történő hasznosítása.”

4 Ugyanezen irányelv 213. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Minden adóalany bejelenti adóalanyként folytatott tevékenységének megkezdését, módosítását vagy megszüntetését.

A tagállamok az általuk meghatározott feltételeknek megfelelően lehetnek teszik, és meg is követelhetik az elektronikus úton történő bejelentést.”

5 Az említett irányelv 214. cikkének megfogalmazása szerint:

„(1) Valamennyi tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a következő személyeket egyedi adószámmal tartsa nyilván:

a) a 9. cikk (2) bekezdésében említettek kivételével minden adóalany, aki az érintett tagállam területén olyan termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végez, amelyben a levonási jog gyakorlására jogosítja, kivéve az olyan termékértékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat, amelyek tekintetében a héát a 194–197. és a 199. cikknek megfelelően kizárólag az fizeti, akinek a részére a terméket értékesítették, illetve a szolgáltatást nyújtották;

b) minden adóalany, illetve nem adóalany jogi személy, aki a 2. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében a héa hatálya alá tartozó, Közösségen belüli termékbeszerzést végez, vagy aki élt a 3. cikk (3) bekezdésében meghatározott választási lehetőséggel, és a Közösségen belüli beszerzéseit a héa hatálya alá vonta;

[...]

(2) A tagállamoknak nem kell nyilvántartaniuk [...] egyes, eseti ügyleteket lebonyolító adóalanyokat.”

6 A 2006/112 irányelv 273. cikkének első bekezdése elírja:

„A tagállamok megállapíthatnak más kötelezettségeket is, amelyeket szükségesnek ítélnék a hű pontosságának és az adócsalás megakadályozása érdekében, arra a követelményre is figyelemmel, hogy az adóalanyok által teljesített belföldi és tagállamok közötti ügyleteket egyenlő bánásmódban kell részesíteni, és feltéve, hogy az ilyen kötelezettségek nem támasztanak a tagállamok közötti kereskedelemmel a határátlépéssel összefüggő alaki követelményeket.”

A lett jog

7 A hozzáadottérték-adóról szóló törvénynek (Likums Par pievienotās vērtības nodokli, *Latvijas Vēstnesis*, 1995. 49. sz.) az alapügyben szereplő jogvita tényállására hatályos változata (a továbbiakban: a hűről szóló törvény) 3. cikke (11) bekezdésének második albekezdése elírja:

„A VID megtagadhatja valamely személy hűnyilvántartásba történő bejegyzését, ha e személy:

- 1) a székhelyén vagy bejelentett lakcímén nem elérhető, vagy
- 2) a VID elzeter kérésére nem nyújt tájékoztatást, vagy valótlan tartalmú tájékoztatást nyújt a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, mőszaki és pénzügyi lehetőségeiről.”

8 Az említett törvény 3. cikkének (5) bekezdése szerint:

„Amennyiben egy természetes személy vagy jogi személy és e személyek csoportja, illetve képviselője által szerződés vagy megállapodás alapján a megelőző tizenkét hónapban megvalósított hűköteles termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások együttes értéke nem éri el, illetve nem haladja meg a 10 000 LVL-t, e személyek, e csoport, illetve képviselői jogosultak úgy dönteni, hogy nem kezdeményezik az adóalanyok VID által vezetett nyilvántartásába történő felvételüket. E rendelkezést kell alkalmazni az állami költségvetésből finanszírozott intézmények tekintetében is. Azok a személyek, akik éltek a jelen bekezdés szerinti jogukkal, kötelesek kezdeményezni az említett nyilvántartásába történő felvételüket attól az időponttól számított harminc napon belül, amikor tevékenységük értéke eléri vagy meghaladja az említett összeget.”

Az alapeljárás és az elzeter döntéshozatalra elterjesztett kérdések

9 Az Ablessio, korlátolt felelősségű lett társaság, kérelmet terjesztett el a VID eltt a hűalanyok nyilvántartásába történő bejegyzése céljából. 2007. november 15-i határozattal, amely panaszt követően 2007. november 27-i határozattal megerősítésre került, a VID elutasította a nyilvántartásba vételt, arra hivatkozva, hogy e társaság nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához, azaz építési szolgáltatás nyújtásához szükséges anyagi, mőszaki és pénzügyi lehetőségekkel.

10 Az elzeter döntéshozatalra utaló határozatból kitőnik, hogy az említett elutasító határozatok elfogadásakor a VID olyan megállapításokra támaszkodott, amelyek szerint először is az Ablessio vagyonában nincs állóeszköz és ilyen állóeszközökre vonatkozóan bérleti szerződést nem kötött. Továbbá szerződést kötött egy, csak 4m² alapterületű, lakáscélra nem alkalmas iroda bérletére. Végül e társaság nem volt bejegyezve az építési vállalkozók nyilvántartásába, és az alapítás pillanatától fogva nem folytatott tényleges gazdasági tevékenységet, a társaság egyedüli alkalmazottja az igazgatótanács elnöke volt, munkából származó igazolt jövedelem nélkül.

11 Az Ablessio a hűalanyok nyilvántartásába történő bejegyzést elutasító említett határozatokkal szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be az adminisztratív rajona tiesa

(elsőfokú közigazgatási bíróság) előtt, amely 2009. október 20-i határozatával helybenhagyta a keresetet, és kötelezte a VID-et a társaság nyilvántartásba történő felvételére. E bíróság úgy ítélte meg, hogy az Ablessio tájékoztatást nyújtott a VID-nek arról, hogy képes-e a bejelentett gazdasági tevékenység folytatására, és a tájékoztatás pontossága nem vitatott. Ennélfogva ugyanezen bíróság szerint nem teljesültek azok a törvényi felvételek, amelyek lehetővé teszik, hogy a VID elutasítsa valamely gazdasági szereplő nyilvántartásba vételét.

12 A VID által benyújtott fellebbezésről határozva, az Administratív jogegysége (fellebbviteli közigazgatási bíróság) 2010. december 13-i ítéletében meg erősítette az elsőfokú bíróság határozatát, szintén megállapítva, hogy a héáról szóló törvény szerint a VID nem értékelheti magát a hálalanyok nyilvántartásába bejegyeztetni kívánó személynek a gazdasági tevékenység nyújtására irányuló képességét. E tekintetben nem bír jelentéssel, hogy a személy korábban sikeresen kérte más vállalkozások bejegyzését a hálalanyok nyilvántartásába, amelyeket a bejegyzést követően azonnal átruházott más olyan személyekre, akiknek a jövedelme nem tette lehetővé a törzstörvény befizetését, mivel az említett törvény nem írja elő, hogy az ilyen körülmények valamely személy említett nyilvántartásba történő bejegyzése megtagadásának oka lenne. Annak érdekében, hogy az adóalany a hálal megfizetésével kapcsolatos esetleges jogszertlen magatartását elkerülje, a VID-nek a hatályos rendelkezéseknek megfelelően ellenőriznie kell az adóalanyt, és ha a nemzeti rendelkezések megsértése bizonyítható, ki kell számíthatnia a kiegyenlített adókülönbözetet, valamint a bíróság összegét.

13 A VID felülvizsgálat iránti kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz az Administratív jogegysége ítéletével szemben, azt állítva, hogy az utóbbi bíróság hibát követett el a héáról szóló törvény 3. cikke (11) bekezdése második albekezdésének értelmezésekor. Ugyanis a VID szerint a rendelkezés kötelezi arra, hogy ellenőrizze, hogy valamely személy képes-e a bejelentett gazdasági tevékenység folytatására.

14 A C-385/09. sz. Nidera Handelscompagnie ügyben 2010. október 21-én hozott ítéletre (EBHT 2010., I-10385. o.) hivatkozva a kérdést előterjesztő bíróságnak kételyei vannak a 2006/112 irányelv 213., 214. és 273. cikkének értelmezése vonatkozásában.

15 E körülmények között az Augstākās tiesas Senāts úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [...] 2006/112[...] irányelvet, hogy az kizárja az adóalany nyilvántartásba vételére szolgáló egyedi adószám azon az alapon való megtagadását, hogy az adóalanyban részesedéssel rendelkező személy korábban többször szerzett egyedi adószámot olyan más vállalkozások számára, amelyek nem végeztek valódi gazdasági tevékenységet, és amelyekben fennálló részesedését az egyedi adószám megszerzését követően azonnal átruházta más személyekre?

2) Úgy kell-e értelmezni a [2006/112] [...] irányelv 273. cikkével összefüggésben értelmezett 214. cikkét, hogy az lehetővé teszi a [z adóhatóság] számára, hogy az egyéni adószám kiadása előtt meggyőződjön az adóalanyról az adóköteles gazdasági tevékenysége folytatására vonatkozó képességéről, ha ez az ellenőrzés a [hálal] pontos behajtását és az adócsalás elkerülését szolgálja?

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

16 Együttesen vizsgálándó kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/112 irányelv 213., 214. és 273. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy valamely tagállam adóhatósága a hálal pontos beszédésének és az adócsalás elkerülésének biztosítása érdekében azzal az egyetlen indokkal elutasítja hálal-azonosítószám

kiadását valamely társaság számára, hogy az – e hatóság szerint – nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, m?szaki és pénzügyi eszközökkel, és az e társaságban részesedéssel rendelke? személy korábban többször szerzett ilyen adószámot olyan társaságok számára, amelyek sosem végeztek valódi gazdasági tevékenységet, és amelyekben fennálló részesedését az említett adószám megszerzését követ?en azonnal átruházta más személyekre.

17 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2006/112 irányelv 213. cikkének (1) bekezdése szerint minden adóalany köteles bejelenteni az adóalanyként folytatott tevékenységének megkezdését, módosítását vagy megszüntetését. Ugyanezen irányelv 214. cikkének (1) bekezdése kötelezi a tagállamokat arra, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a személyeket egyedi adószámmal tartsák nyilván.

18 Az adóalanyok 2006/112 irányelv 214. cikkében el?írt azonosítására irányuló kötelezettség f? célja a héarendszer megfelel? m?ködésének a biztosítása (lásd ebben az értelemben a C-438/09. sz. Dankowski-ügyben 2010. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-14009. o.] 33. pontját).

19 E tekintetben a Bíróság korábban már úgy ítélte meg, hogy az ilyen azonosítószám kiadása bizonyítja az adóalany adójogi helyzetét a héa alkalmazása szempontjából, és leegyszer?síti az adóalanyoknak az adó pontos beszedése tekintetében történ? ellen?rzését. Az Európai Unión belüli kereskedelemre alkalmazandó átmeneti héaszabályok keretében a héaalanyok egyedi számmal való azonosításának célja az, hogy megkönnyítsék azon tagállam meghatározását, amelynek területén az értéksített termékek végs? fogyasztása megtörtént (lásd ebben az értelemben a C-273/11. sz. Mecsek-Gabona ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítélet 57. és 60. pontját, valamint a C-587/10. sz. VSTR-ügyben 2012. szeptember 27-én hozott ítélet 51. pontját).

20 Egyébiránt a héa-azonosítószám a végrehajtott ügyletek fontos bizonyítéka. Ugyanis a 2006/112 irányelv számos vonatkozó rendelkezésben el?írja többek között a számlázás, a bevallás és az összesít? nyilatkozat tekintetében, hogy az adóalanynak, a termék beszerz?jének vagy a szolgáltatás igénybevev?jének ezen azonosító számát kötelez?en fel kell tüntetni e dokumentumokon.

21 A kérdést el?terjeszt? bíróság kérdéseire ezen el?zetes megfontolások fényében kell választ adni.

22 Meg kell állapítani, hogy bár a 2006/112 irányelv 214. cikke felsorolja a személyek azon csoportját, akiket egyedi adószámmal kell nyilvántartani, e rendelkezés nem írja el? a héa-azonosítószám kiadásának feltételeit. Ugyanis e cikknek, valamint ugyanezen irányelv 213. cikkének megfogalmazásából következik, hogy a tagállamok bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, amikor elfogadják az adóalanyok héa-azonosításának biztosításához szükséges intézkedéseket.

23 Mindazonáltal ez a mérlegelési mozgástér nem lehet korlátlan. Ugyanis a tagállam, bár elutasíthatja az egyedi azonosító szám kiadását az adóalany részére, ezt nem teheti meg jogos indok nélkül.

24 Továbbá az „adóalany” 2006/112 irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott fogalmából következik, hogy e fogalom alá tartozik mindaz a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

25 A Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően az említett fogalmat tágan kell értelmezni.

Minden, gazdasági tevékenység önálló folytatásába – objektív elemek által alátámasztottan – kezdeni szándékozó személyt, aki ennek érdekében teljesíti az első beruházási kiadásokat, adóalanynak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben a C-400/98. sz. Breitsohl-ügyben 2000. június 8-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-4321. o.] 34. pontját és a C-280/10. sz. Polski Trawertyn ügyben 2012. március 1-jén hozott ítélet 30. pontját).

26 Ezen ítélkezési gyakorlatból, valamint a 2006/112 irányelv 213. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy nemcsak azok a személyek tartoznak a héa-azonosítószám kiadását kérni jogosult adóalanyok közé, akik már gazdasági tevékenység folytatnak, hanem azok a személyek is, akik ilyen tevékenység kezdését tervezik, és ennek érdekében teljesítik az első beruházási kiadásokat. E személyek így a gazdasági tevékenységük e kezdeti szakaszában lehet, hogy nem tudják bizonyítani, hogy már rendelkeznek az ilyen tevékenység folytatásához szükséges anyagi, műszaki és pénzügyi eszközökkel.

27 Következésképpen a 2006/112 irányelvvel és különösen annak 213. és 214. cikkével ellentétes, ha valamely tagállam adóhatósága azzal az egyetlen indokkal utasítja el héa-azonosítószám kiadását valamely kérelmező számára, hogy e kérelmező az adóalanyok nyilvántartásába történő bejegyzése iránti kérelem benyújtásakor nem tudja bizonyítani, hogy rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, műszaki és pénzügyi eszközökkel.

28 Mindazonáltal a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok jogos érdeke pénzügyi érdekeik védelme céljából megfelelő intézkedéseket hozni, és az adókijátszás, az adókikerülés és az esetleges visszaélések elleni küzdelem a 2006/112 irányelv által elismert és támogatott célok közé tartozik (lásd többek között a C-255/02. sz., Halifax és társai ügyben 2006. február 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1609. o.] 71. pontját, a C-285/09. sz. R-ügyben 2010. december 7-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-12605. o.] 36. pontját, valamint a C-525/11. sz. Mednis-ügyben 2012. október 18-án hozott ítélet 31. pontját).

29 Továbbá a tagállamoknak biztosítaniuk kell az adóalanyok nyilvántartásába történő bejegyzések hitelességét a héarendszer megfelelő működésének biztosítása érdekében. Így az illetékes nemzeti hatóságnak kell ellenőriznie a kérelmező adóalanyi minőségét, mielőtt kiadja az adóalany részére a héa-azonosítószámot (lásd a fent hivatkozott Mecsek-Gabona ügyben hozott ítélet 63. pontját).

30 Ennélfogva a tagállamok a 2006/112 irányelv 273. cikkének első bekezdése szerint jogosan írhatják el az azonosítószámokkal való, különösen olyan vállalkozások által történő visszaélés megakadályozására alkalmas intézkedéseket, amelyek tevékenysége, és következésképpen adóalanyi minősége pusztán fiktív. Mindazonáltal ezen intézkedések nem haladhatják meg az adó pontos beszedéséhez és az adócsalás megakadályozásához szükséges mértéket, és nem kérdőjelezik meg automatikusan a héalevonási jogot, és így ezen adó semlegességét (lásd ebben az értelemben a C-146/05. sz. Collée-ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-7861. o.] 26. pontját, a fent hivatkozott Nidera Handelscompagnie ügyben hozott ítélet 49. pontját, a fent hivatkozott Dankowski-ügyben hozott ítélet 37. pontját és a fent hivatkozott VSTR-ügyben hozott ítélet 44. pontját).

31 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az olyan ellenőrzési intézkedések, mint amelyeket a héáról szóló törvény megállapít, nem korlátozzák az adóalanyoknak a tervezett ügyletek szükségleteinek fedezésére teljesített, levonásra jogosító beruházási kiadások után fizetendő vagy megfizetett héa levonására irányuló jogát.

32 Ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a 2006/112 irányelv 214. cikkében előírt azonosítás, valamint az utóbbi irányelv 213. cikkében előírt

kötelezettségek csak az ellenőrzés alaki követelményei, amelyek nem kérdőjelezhetik meg többek között a levonási jogot vagy a héamentességhez való jogot a Közösségen belüli termékértékesítés címén, amennyiben teljesülnek e jogok anyagi jogi feltételei (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Nidera Handelscompagnie ügyben hozott ítélet 50. pontját, a C-263/11. sz. Rüdiger-ügyben 2012. július 19-én hozott ítélet 48. pontját és a fent hivatkozott Mecsek-Gabona ügyben hozott ítélet 60. pontját).

33 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az adóalanynak a hálalanyok nyilvántartásába történő bejegyzése alaki követelmény, így a hálalany nem akadályozható meg levonási jogának gyakorlásában azzal az indokkal, hogy nem vették hálalanyként nyilvántartásba azt megelőzően, hogy a beszerzett termékeket adóköteles tevékenysége keretében felhasználta volna (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Nidera Handelscompagnie ügyben hozott ítélet 51. pontját, valamint a fent hivatkozott Dankowski-ügyben hozott ítélet 33., 34. és 36. pontját). Ebből következik, hogy a hál-azonosítószám kiadásának elutasítása fősabály szerint nem befolyásolhatja az adóalanynak az előzetesen felszámított hál levonásához való jogát, ha teljesülnek az e jogot keletkeztető anyagi feltételek.

34 A csalás megelőzésének céljával fennálló arányosság érdekében az adóalany egyedi számmal történő azonosítása elutasításának komoly bizonyítékokon kell alapulnia, amelyek alapján objektíve megállapítható, hogy valószínű, hogy az ezen adóalanynak kiadott hál-azonosítószám csalárd módon kerülne felhasználásra. Az ilyen döntést az ügy valamennyi körülményének átfogó értékelésére és az érintett vállalkozás által nyújtott tájékoztatás ellenőrzése keretében összegyűjtött bizonyítékokra kell alapítani.

35 A kérdést előterjesztő bíróságnak a feladata – amely kizárólagos hatáskörrel rendelkezik mind a nemzeti jog értelmezésére, mind pedig az alapügy tényállásának, így többek között annak megállapítására és értékelésére, hogy e jogot hogyan alkalmazza az adóhatóság (a fent hivatkozott Mednis-ügyben hozott ítélet 33. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) – hogy megítélje, hogy a nemzeti intézkedések összeegyeztethetők-e az uniós joggal és különösen az arányosság elvével. A Bíróság csak arra rendelkezik hatáskörrel, hogy megadja az uniós jog értelmezésével kapcsolatos valamennyi olyan információt, amelynek alapján a nemzeti bíróság el tudja bírálni az összeegyeztethetőség kérdését (lásd ebben az értelemben a C-55/94. sz. Gebhard-ügyben 1995. november 30-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-4165. o.] 19. pontját és a C-188/09. sz. Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski ügyben 2010. július 29-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-7639. o.] 30. pontját).

36 Az alapügy körülményeit illetően meg kell állapítani azt a tényt, hogy az, hogy az adóalany nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, műszaki és pénzügyi eszközökkel, önmagában nem elegendő annak bizonyításához, hogy valószínű, hogy az adóalany adócsalást tervez elkövetni. Mindazonáltal nem zárható ki, hogy az adóalany csalárd magatartására utaló egyéb objektív tényezőkkel megerősítve az ilyen jellegű körülmények a csalás fennállása veszélyének értékelése keretében figyelembe veendő bizonyítékokat képeznek.

37 Ugyanígy, a 2006/112 irányelv nem írja elő az ugyanazon, de különböző jogi személyek javára eljáró személy által benyújtott egyedi hál-azonosítószám iránti kérelmek számának korlátozását. Ezen irányelv nem teszi lehetővé annak megállapítását sem, hogy e jogi személyek ellenőrzésének az utóbbiak hál-azonosítása után történő átadása jogellenes tevékenységnek minősül. Mindazonáltal az ilyen körülmények szintén figyelembe vehetők a csalás veszélyének általános értékelése keretében.

38 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a jelen ügy összes körülményére tekintettel a nemzeti adóhatóság jogilag megkövetelt módon bizonyította-e az annak megállapítását lehetővé tevő komoly bizonyítékok fennállását, hogy az Ablessio által benyújtott, a

híaelanyok nyilvántartásába való bejegyzés iránti kérelem azonosítószámmal való visszaélést vagy egyéb híaelcsalást tehet lehet?vé.

39 Az összes fenti megfontolásra tekintettel azt kell válaszolni az el?terjesztett kérdésekre, hogy a 2006/112 irányelv 213., 214. és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy valamely tagállam adóhatósága azzal az egyetlen indokkal elutasítja híael-azonosítószám kiadását valamely társaság számára, hogy az – e hatóság szerint – nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, m?szaki és pénzügyi eszközökkel, és az e társaságban részesedéssel rendelke? személy korábban többször szerzett ilyen adószámot olyan társaságok számára, amelyek sosem végeztek valódi gazdasági tevékenységet, és amelyekben fennálló részesedését az említett adószám megszerzését követ?en azonnal átruházta más személyekre, anélkül hogy az érintett adóhatóság megállapította volna, hogy objektív tényez?kre tekintettel komoly bizonyítékok állnak fenn annak vélelmezéséhez, hogy a kiadott híael-azonosítószám csalárd módon kerülne felhasználásra. A kérdést el?terjeszt? bíróság feladata annak megítélése, hogy az említett adóhatóság komoly bizonyítékokkal szolgált-e az alapügyben a csalás veszélyének fennállását illet?en.

A költségekr?l

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következ?képpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerr?l szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 213., 214. és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy valamely tagállam adóhatósága azzal az egyetlen indokkal elutasítja hozzáadottértékadó-azonosítószám kiadását valamely társaság számára, hogy az – e hatóság szerint – nem rendelkezik a bejelentett gazdasági tevékenység folytatásához szükséges anyagi, m?szaki és pénzügyi eszközökkel, és az e társaságban részesedéssel rendelke? személy korábban többször szerzett ilyen adószámot olyan társaságok számára, amelyek sosem végeztek valódi gazdasági tevékenységet, és amelyekben fennálló részesedését az említett adószám megszerzését követ?en azonnal átruházta más személyekre, anélkül hogy az érintett adóhatóság megállapította volna, hogy objektív tényez?kre tekintettel komoly bizonyítékok állnak fenn annak vélelmezéséhez, hogy a kiadott hozzáadottértékadó-azonosítószám csalárd módon kerülne felhasználásra. A kérdést el?terjeszt? bíróság feladata annak megítélése, hogy az említett adóhatóság komoly bizonyítékokkal szolgált-e az alapügyben a csalás veszélyének fennállását illet?en.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: lett.